

Huldra.

Jeg har hørt huldra synge. Jeg har hørt det én gang, én eneste gang. Og det tror ikke du. Det vet jeg.

Det var i Gammel-steggens, den veldige jegers dager. Han het Stegg. Han var en vismann og et begrep. Han skulde etter dyrlegenes mening egentlig avgått ved døden 6 måneder gammel. Så lå jeg med ham på flatseng i 14 dager og han ble 15 år. Men nu vandrer en ny Stegg ved min side, så nu heter han Gammel-steggen.

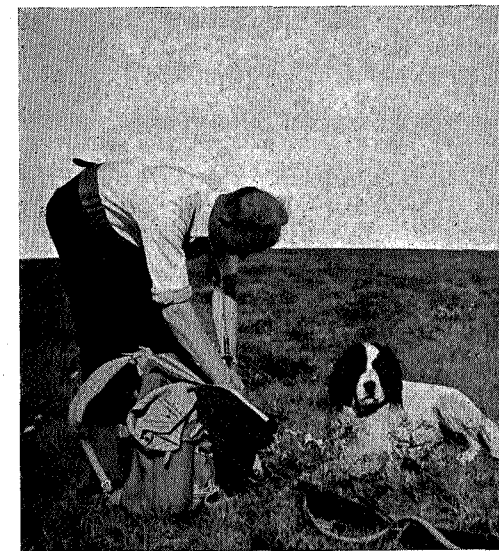
Det var under krigen og første jakten uten gevær. Fin jakt ble det, for jeg hadde fiskestangen med. Og auren er stor og feit på mine kanter. Og to ryper ble det. På naboterrenget drev noen N.S.-jegere. Gammel-steggen tok stand på stand. Til slutt gikk det opp for ham at det stod dårlig til med meg. Så løftet han det gamle tunge hodet sitt og lyttet mot N.S.-skuddene langt borte. Så forsvant han. Jeg hadde vel stått og kastet ved Fjellsjøen en times tid da jeg plutselig hørte den dype guturale salmetonen hans, som alltid varslet den gamle herres innerligste gleder. Og der kom han rolig travende med to N.S.-ryper i kjeften.

De smakte forresten som ryper flest.

Men dette er en sann fortelling, så jeg fikk ingen aure i Fjellsjøen dengang.

Men jeg hørte huldra synge.

Dagen hadde vært høy og klar. Nu kom kvelden sigende stille inn. Jeg la stangen fra meg og satte meg i lyngen. Gammel-steggen slo hodet ned mellom labbene og så og så på meg med de velsignete gammelmannsøynene sine.

Gammelsteggen og
forfatteren

C. Collin Hansen

Det er noe rart, lyset. Du sitter og ser inn i nyingen eller i peisilden. Du sitter og tenker og tenker, uten en tanke. Og ikke sier du stort heller.

Jeg satt der og så inn i kveldshimmelens lysende vemod. Vaken og vår, og dog så utenfor all bryksom bevissthet. Da var det Gammelsteggen plutselig fór opp med alle muskler i dirrende spenn. Og i samme nu hørte jeg sangen som jeg kanskje hadde sittet lenge og hørt på uten å høre. Jeg hørte dens slanke tone stige og synke, ren og alene. Det var ikke sorg, det var ikke glede. Det var som var det den døende kveldshimmels sang, som var det selve ensomhetens sang, stille og sterk som stillheten selv.

Joda, jeg hører den skurrende stemmen din. Hvor kom sangen fra? spør du. Bak en liten fjellknaus. Nu smiler du klokt og vitende, at hadde jeg bare gått opp på den knausen, så hadde jeg fått sett en såre alminnelig kvinnelig skapning sitte der og synge.

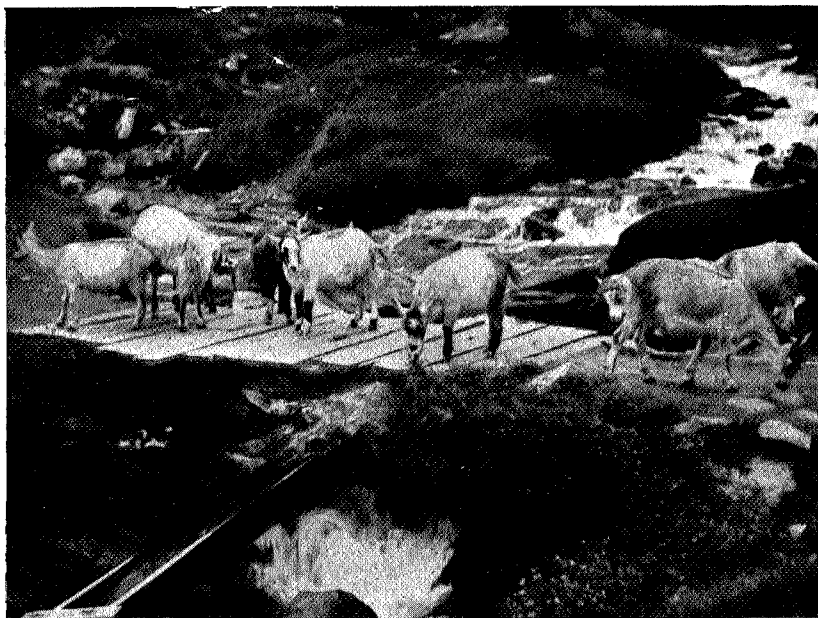
Jeg skal betro deg en ting: Jeg gikk ikke opp på den knausen. Det var nemlig akkurat det jeg ikke gjorde. Og jeg skal betro deg én ting til: Vi har hatt en dikter her i landet som het Olaf Bull. Gå

hjem og les hans «Gobelin» og du vil finne en liten vismannssetning til hans datter Merete og til oss andre jordens barn:

«Nei, ikke rør! Du kommer ikke lenger,
for hvis du rører, blir det ingenting.
Din far han vet det, når han er bedrøvet
hvor lidet der skal fingres ved en drøm,
før liljerne og roserne og løvet
forvandler seg til fattig silkesøm — —.»

Nei du, jeg tok bare ryggsekken og stangen, og så gikk Gammelsteppen og jeg milen ned til nærmeste seter, mens alle farger og toner visnet.

Cecil Collin-Hansen.

Bukkene Bruse

Oscar A. Johansen

„Det Magiske Tegn”

«Vi vandrer med freidig mot.»
Den sangen gjør så lett vår fot.

Et motto for fotturister,
som bystøvet av seg rister,

:/: som drar til fjells med sekk på rygg,
og trosser vind og vær og mygg. :/:

Vi vandrer i Norges land,
fra fjell og li, til fjord og strand.

Men helst slår vi oss til ridder
på Trøndelags fjell og vidder;

:/: der har vi alltid sikkert me’:
Det kjente kjære tegn «TT». :/:

Det viser oss veien inn
til Snotas topp, til Sylens tind.

Fra hytte til hytte når det,
på trær og på steiner står det.

:/: Imot oss lyser dette tegn
så friskt og rødt, i sol og regn. :/:

Og kommer vi fram mot kveld,
det sørges for vårt ve og vel

i hytter som små hoteller,
hvor vimplen i vinden smeller:

:/: Av TT blir vi atter møtt,
et magisk tegn i hvitt og rødt. :/: